ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ

Ὁ Πρίγκηψ ποὺ γίνεται Βασιληᾶς τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐξορία. Στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τυϊλλερί. Ἡ ἀρρώστεια του καὶ ἡ κοιλιοδουλιᾶ του. Ὁ θάνατος τοῦ Δουκὸς τοῦ Ἐσκὰρ ἀπὸ τὸ πολὺ φαΐ. Οἱ περίφημες γυναῖκες τῆς αὐλῆς. Ἡ Δούκισσα τοῦ Ἀγκουλὲμ καὶ ἡ Δούκισσα τοῦ Μπερρύ. Ὁ κόμης τοῦ Ἀρτουὰ κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἡ συνήθειες ποὺ ἐπικρατοῦσαν στὴν Αὐλὴ τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 18ου θὰ παραμένουν πάντοτε μέσα στὴν ἱστορία ὡς ἐξαιρετικὰ παράδοξες.

Ὁ βασιληᾶς αὐτός, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν παλινόρθωση τῆς δυναστείας του ἐγκατεστάθη στὰ Ἀνάκτορα τοῦ Τυϊλλερὶ δὲν ἦταν μόνο ἕνας γεροπαραλυμένος ἀλλὰ καὶ ἔπασχε ἀπὸ χρονία ποδάγρα, ἡ ὁποία τοῦ ἐμπόδιζε σχεδὸν ἐντελῶς ν' ἀφήσῃ τὴν κρεββατοκάμαρά του.

Ὁ Λουδοβῖκος 18ος καὶ ὅταν ἦταν ἀκόμα νέος, δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ὑγιὴς καὶ γενναῖος. Ἡ ἐνοχλητικὴ ἀρρώστεια τῶν ποδιῶν του τὸν ἀνάγκαζε πάντοτε νὰ μένῃ ἀκίνητος. Ὅλοι ὅσοι ἐπήγαιναν στὰ ἀνάκτορα γιὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν τὸν ἔβλεπαν πάντοτε καθισμένο καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του τὸν ὠνόμαζαν: «ὁ βασιληᾶς ποὺ εἶνε ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἐπάνω ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω... πολυθρόνα.»

Ἡ χρονία αὐτὴ καὶ ἀθεράπευτη ποδάγρα εἶχε ἀναγκάσει ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὸν Λουδοβῖκο 18ον, νὰ φορῇ μιὰ εἰδικὴ στολὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ χοντρὸ μάλλινο ὕφασμα τὸ ὁποῖο φοροῦσε χειμῶνα καλοκαῖρι.

Οἱ γιατροὶ τῶν ἀνακτόρων δὲν ἔπαυαν νὰ τοῦ συνιστοῦν δίαιτα καὶ πρὸ πάντων στὸ φαγητὸ γιὰ ν' ἀπαλλάσσεται κάπως ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς πόνους τῶν ποδιῶν του.

Ὁ Λουδοβῖκος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀκολουθήσῃ τὴ γνώμη τῶν γιατρῶν στὸ ζήτημα τῆς τροφῆς. Ἦτανε κοιλιόδουλος καὶ ἡ μανία του νὰ τρώγῃ ἀπὸ ὅλα εἶχε καταντήσει ἕνα ἀληθινὸ πάθος.

Τὶς περισσότερες φορὲς τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ βρίσκεται ἀπὸ τὸ πρωῒ στὰ μαγειρεῖα τῶν ἀνακτόρων του καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ μόνος του τὴν παρασκευὴ τῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα παρεσκευάζοντο κατ' ἐντολήν του. Ἐκεῖνα μάλιστα ποὺ ἀγαποῦσε κατὰ προτίμησιν ἦταν τὰ γλυκίσματα καὶ ἡ περίφημες «τροῦφες μὲ κρέμα» τὶς ὁποῖες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐδέχετο νὰ φάῃ, ἂν δὲν εἶχε παρασταθῇ ὁ ἴδιος κατὰ τὴν ὥρα τῆς προετοιμασίας των.

Ἐκεῖνος ποὺ ἀπ' ὅλους τοὺς αὐλικούς του, ἐφημίζετο ἐπίσης γιὰ τὴν κοιλιοδουλία του καὶ συναγωνιζόταν τὸ βασιλέα στὸ πολὺ φαΐ, ἦταν ὁ δοὺξ τοῦ Ἐσκάρ. Καὶ αὐτὸς ἂν καὶ ὑπέφερε ἀπὸ στομαχικὸ νόσημα, δὲν ἔκανε ἐν τούτοις καμμιὰ δίαιτα.

Μιὰ ἡμέρα διηγεῖται ὁ κόμης τοῦ Μοντγκαγιάρ, ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος εἶχε βάλει στοίχημα μὲ τὸν Δοῦκα τοῦ Ἐσκὰρ ποιὸς θὰ φάῃ τὶς περισσότερες «τροῦφες». Τὸ τραπέζι ἦταν ἕτοιμο καὶ γεμᾶτο ἀπὸ δέκα μεγάλα πιάτα στὰ ὁποῖα οἱ μάγειροι εἶχαν βάλει τὰ νόστιμα αὐτὰ γλυκίσματα. Ὁ δοὺξ τοῦ Ἐσκάρ, μέσα σὲ μιὰ ὥρα ἀδειασε τὰ δυὸ πρῶτα πιάτα, ἐνῶ ὁ Λουδοβῖκος δὲν εἶχε ἀκόμη φάει σχεδὸν τίποτε. Τὸ ἀποτέλεσμα γιὰ τὸ στομάχι τοῦ δουκὸς δὲν ἄργησε νὰ ἐπέλθῃ. Σὲ μισὴ ὥρα οἱ πόνοι του εἶχαν φθάσει στὸ κατακόρυφο καὶ οἱ ὑπηρέται τὸν μετέφεραν σχεδὸν ἀναίσθητο στὸ κρεββάτι του. Οἱ γιατροὶ ποὺ ἐκλήθησαν δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν καμμιὰ βοήθεια γιατὶ ὁ δοὺξ τοῦ Ἐσκὰρ εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ συμφόρηση, ἡ ὁποία τοῦ ἔφερε τὸ θάνατο ἐντὸς ἑκατὸν ὡρῶν.

Ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ἀληθινὰ ἐκπληκτικὸ, συνεχίζει ἀπὸ ἀπομνημονεύματα τοῦ ὁ κόμης τοῦ Μοντγκαγιάρ, εἶνε ἡ ἀπάθεια μὲ τὴν ὁποία ἄκουσε ὁ Λουδοβῖκος τὸ θάνατο τοῦ πιστοῦ αὐλικοῦ του.

Μόλις τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι ὁ Δοὺξ τοῦ Ἐσκὰρ πέθανε, μετὰ τὸ στοίχημα, ὁ βασιλιὰς ἔκοψε τὴ ταράντελλα καθόλου, ἀπλῶνοντας τὰ ἑξῆς ἀλησμόνητα λόγια:

«...Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ μ' ἀκούσῃ. Τοῦ τὸ εἶχα εἰπεῖ ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μὲ συναγωνισθεῖ στὶς... τροῦφες!... Μπορεῖ τὸ στομάχι του νὰ ἦταν πιὸ γερὸ στὰ ἄλλα φαγητά, ἀλλὰ τὶς τροῦφες, δὲν μποροῦσε νὰ τὶς χωνέψῃ εὐκολα...».

Ὅπως εἶχε γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορία ὁ Λουδοβῖκος 18ος ἔγινε Βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξορίας του.

Μὲ ὅλον ὅμως τὴ κατάσταση τῆς ὑγείας του ἦταν ἀξιοθαύμαστη ἐν τούτοις ὁ βασιληᾶς αὐτός, εὐθὺς ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ποὺ ἀνέβηκε στὸ θρόνο του, ἐφρόντισε νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν Αὐλὴ ὅλη τὴν αὐστηρὴ ἠθικοτυπία τῆς παλαιᾶς Γαλλικῆς Αὐλῆς καὶ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὴν παλαιὰ ἀριστοκρατία, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ διασκορπίζεται.

Κανεὶς ἀπὸ τὰ ἄλλα μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν συναγωνισθῇ στὴ διοργάνωση τῶν ἑορτῶν ποὺ ἐδίνοντο ἐκείνην τὴν ἐποχὴ στὰ ἀνάκτορά του.

Ὁ Κόμης τοῦ Ἀρτουά, ἕνας κομψότατος καὶ ἐλαφρὸς τῦπος Γάλλου ἀριστοκράτου, περίφημος γιὰ τὴν ὀργιώδη ἐρωτικὴ ζωή του, δὲν εἶχε καμμιὰ γνώμη, ὅταν μιλοῦσε μὲ τὸ Λουδοβῖκο, γιὰ τὰ ζητήματα τῆς ἐθιμοτυπίας τῶν ἀνακτόρων.

Ἀπὸ τὶς πριγκήτισσες, ἐκείνη ποὺ ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ἡ Δούκισσα τοῦ Ἀγκουλέμ, καθὼς καὶ ἡ Δούκισσα τοῦ Μπερρύ. Ἡ πρώτη ἦταν κόρη τοῦ Λουδοβίκου 16ου καὶ τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας καὶ ἀδελφὴ τοῦ μικροῦ Λουδοβίκου 17ου. Ἦταν ξακουστὴ γιὰ τὴν ἀγαθή της καρδιά, γιὰ τὴ μόρφωσή της καὶ γιὰ τὴν ἀγίτη της πρὸς τὶς καλὲς τέχνες. Στὸ σπίτι της δὲν ἐδέχετο παρὰ ὡρισμένο κύκλο ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ μέσα σ' αὐτὸν ζοῦσε, χωρὶς καμμιὰ ἐθιμοτυπία, χωρὶς κανένα βασιλικὸ τῦπο. Ἂν καὶ ἦταν πολὺ ἄσχημη, ἐν τούτοις ἀγαποῦσε ὅλα τὰ πράμματα, πρόσεχε πολὺ τὶς τουαλέττες της καὶ διαρκῶς συζητοῦσε γιὰ τὰ ζητήματα τῆς τέχνης.

Ἡ κουνιάδα της ἡ Δούκισσα τοῦ Μπερρὺ ἦταν πολὺ διάφορη στὸ χαρακτῆρα καθὼς καὶ στὴν ἐξωτερική της ἐμφάνιση.

Πολὺ πιὸ νόστιμη ἀπὸ τὴ Δούκισσα τοῦ Ἀγκουλέμ, δὲν ἔδειχνε καμμιὰ προτίμηση στοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ δὲν ἐνδιεφέρετο γιὰ τὰ ζητήματα τῆς τέχνης. Ἀφοσιωμένη στὸν ἄνδρα της, φρόντιζε νὰ εἶνε πάντοτε ἐν τάξει μὲ τοὺς αὐστηροὺς τύπους τῆς ἐθιμοτυπίας τῶν ἀνακτόρων καὶ νὰ διατηρῇ ἔτσι ἀνέπαφη τὴν παράδοση.

Ἐκείνη ὅμως ἡ ὁποία ἔπαιξε τὸ σπουδαιότερο ρόλο κατὰ τὸ διάστημα τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου 18ου ἦταν ἡ κόμησσα τοῦ Καϋλά.

Χωρὶς ν' ἀνήκει σὲ καμμιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, κόρη τοῦ ἀνθοπωλοχαγοῦ Ταλόν, εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσῃ τὸν τίτλο τῆς κομήσσης κατόπιν τοῦ γάμου της μὲ τὸν κόμητα τοῦ Προβάνς.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της, χάρις σὲ μερικὲς γνωριμίες ποὺ εἶχε μὲ διαφόρους αὐλικοὺς, κατορθώσε νὰ πλησιάσῃ τὸν βασιλέα Λουδοβῖκο, μὲ τὸν ὁποῖο καὶ δὲν ἄργησε νὰ γνωρισθῇ.

Ἦταν τόσο ὡραία, ὥστε ὁ ἄρρωστος ἐκεῖνος βασιλεὺς δὲν ἄργησε νὰ τὴν συμπαθήσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ ὑπὸ τὴν ἐμνοιά του.

Σὲ ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ἔμεινε στὴν αὐλὴ τῆς Γαλλίας, μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 18ου, ἡ ὡραία κόμησσα τοῦ Καϋλά, εἶχε τὸν πρῶτο λόγο γιὰ κάθε ζήτημα πολιτικὸ καὶ κοινωνικό.

Λέγονται ὅτι ὁ Λουδοβῖκος 18ος δὲν ἀπεφάτιζε τίποτε, ἂν δὲν εἶχε τὴ γνώμη τῆς κομήσσης τοῦ Καϋλά, ἡ ὁποία ἔπαιρνε πολλὲς φορὲς εἶχε σώσει τὸν βασιλέα ἀπὸ ἕνα σωρὸ σφάλματα, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ, κατὰ τὸ μικρὸ διάστημα τῆς βασιλείας του.

Λουδοβίκος 18ος

Ἀγκουλὲμ

Ντὲ Μπερρὺ

Ντὲ Καϋλὰ

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Η ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἐπληροφορήθη κάποτε ὅτι ὁ σύζυγός της Φίλιππος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἦτο τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μία νέα Θεσσαλή.

Ἡ προσβεβλημένη σύζυγος ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀντιζηλόν της, ἡ ὁποία, κατὰ τὴν γνώμην της μετεχειρίζετο μαγικὰ μέσα γιὰ νὰ ἐβελογιάζῃ τὸν βασιλέα.

Μιὰ μέρα τέλος κατορθώσε νὰ κάνῃ ἀπολύσεις ἐνὸς ἀπὸ τὰ διαλείσματα τῶν ἀνακτόρων. Ἐκεῖ ἐκόπτεξε πρόσεχτα τὰ μάτια της, τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐμορφιᾶς τῆς καὶ τὰ ἐξαίρετα λείτον τῆς ἐλιφανίσεώς της. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε ἡ ὡραιότης της ἀφόπλισε τὴν ὀργισμένη βασίλισσα.

— Σὲ ἔχω στὴν διάθεσί μου, ὦ ξένη, τῆς εἶπε μὲ μεγάλη ἐπιείκεια. Ἀλλὰ σὲ συγχωρῶ διότι τὰ μαγικὰ μέσα ποὺ ἐγνώριζα νὰ μεταχειρίζεσαι βρίσκονται στὸ πρόσωπό σου, στὴ μορφή σου καὶ στὴν σεμνότητά σου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ σὲ ἰδῇ κανεὶς χωρὶς νὰ σὲ θαυμάσῃ καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ. Δικαιοῦμαι τὸν ἄνδρα μου καὶ σὲ χωρὶς τὴν ἀγάπη σας.